

»Ata, še nikdar te nisem imel tako rad kot danes, ker si me ubogal. Tako je prav: Oče mora skupno z družino hoditi k sv. obhajilu.«

Kaj mislite, ljubi otroci, zakaj sta se Jožko in Jezušček tako razumela. Naj vam razodenem to skrivnost: Jožko si je ohranil krstno nedolžnost in čistost neomadeževano. Zato so se nad njim izpolnile Jezusove besede: Blagor čistim v srcu, zakaj ti bodo Boga gledali. (Dalje.)

Mirko Kunčič:

Vihravi jezdec.

Stol zajahal je Andrejček:

»Hopla hop, konjiček!

*Brž ponesi v daljno mesto
me, kjer je moj striček.*

*Z vsem najboljšim, kar premore,
on nama postreže:
tebi z ovsem, meni torte
velik kos odreže.*

*Ali bova se mastila!
Dirjaj na vso moč,
moj konjiček, da dospeva
v mesto še pod noč.«*

*Stol zajahal je Andrejček,
reklo je: štrbunk! —
in na tleh vihravi jezdec
ležal je poln bunk...*

Marija Kmetova:

Živ—žav.

(Konec.)

Mama hoče pravkar vstati, pa se Blažek zbudi, na široko razpre oči in reče:

»Mama, tisti konj je kriv, veš.«

»Kako ti je, Blažek? Imaš vročico?« Položi mu roko na čelo. »Menda je nimaš,« zamrmra potolažena. »Pa ni konj nič kriv, veš,« nadaljuje, »ti sam bi bil moral paziti.«

»Zakaj pa konj ni pazil? Kar name je šel. Prav nič ne maram konja, veš. Jaz ga ne bi povozil, nikoli ne,« govori Blažek. Mama si misli: »No, jecljal že ne bo in tudi v glavi ni zmešan.«

»Mama,« reče spet Blažek, »kar vstal bom.«

In že plane pokonci, da se strese postelja.

Spet je mama potolažena, ko vidi, da ima zdrave roke in noge.

»Mama,« govori spet Blažek, »zdaj znam že žogo brcati. Poglej!« In kot bi trenil, je na tleh in brca čevlček in se vrti in poskakuje.

»Blažek,« vzklikne mama, »ne smeš! Zdaj moraš mirno ležati, da se pozdraviš.«

»Oh, mama, saj sem zdrav!« reče Blažek. »Le poglej, kako se znam postaviti na glavo!« In že se kreči in postavlja na glavo.

»Križ božji,« pravi mama, »le kako, da ti nič ni? Le čakaj, boš pa tepen, ker si ušel od doma!«

»Saj nisem ušel,« se začudi Blažek in zleze mami v naročje.

»Kako da nisi?«

»Z Marjanco sva se šla igrat. Pa veš, pri Marjanci nimajo slona.«

»Zakaj pa slona?«

»Ker bi bilo imenitno, ali ne? Ali bi ti dovolila slona? Daj no, mama, bi ga kupila?«

Mama se zasmije, pozabi na kazen in reče:

»Kako bi le mogel slon v hišo! Saj bi jo podrl!«

»Ne velikega slona, veš! Majčkenega, veš, takegale, kakor kužek.«

»Takah pa ni. In saj si ti pri hiši ko kak slonček, ko je toliko dela s teboj,« reče mama in pogleda Blažkov nos.

»Kar stran daj obvezo,« pravi Blažek, »sem že zdrav.«

»Saj ti res nič ni,« reče mama tiho in je vesela.

»Zdaj pa kar grem,« hiti Blažek.

In čez pol ure sedi že na gugalnici na vrtu, se smeje, vpije in prepeva na ves glas. Šele ko se zmračí, je utrujen, da zaspi. Tak je Blažkov dan.

In tak je Blažek skoraj vsak dan. Uboga mama!